

En biologisk iakttagelse över lindmätaren (*Erannis defoliaria* (Cl.)) ♂.

Av

BROR H. HANSON.

Den 4 oktober i år gjorde jag en iakttagelse, som möjligen kan vara av intresse för att belysa frågan om var hanen av *Erannis defoliaria* (Cl.) vilar om dagen.

På en sandgång beströdd med torra, bruna löv, mest av ek, hittades två exemplar av arten sittande på var sitt löv. Det ena exempla-

Erannis defoliaria (Cl.) ♂ in Ruhestellung.

ret var fullt synligt, medan det andra krupit in i det delvis hoprullade bladet. Djuren fotograferades i sin naturliga miljö, dock sedan jag flyttat lövet med den ena fjärilen ett stycke för att få båda på samma bild (se fig.).

Före fotograferingen hade jag lämnat platsen på ett par timmar,

Entomol. Ts. Arg. 75. H. 2-4, 1954

och när jag återkom, kunde jag först ej återfinna det ena lövet med sin fjäril. En stunds sökande visade emellertid, att lövet av vinden blåsts ett stycke bort från den ursprungliga platsen. Fjärilen satt det oakttat kvar i samma läge på bladet.

Sedan djuren fotograferats, gjorde jag ett experiment genom att blåsa löven med fjärlarna häftigt omkring. Fjärlarna reagerade till synes ej alls utan förblevo orörliga i samma ställning. Förhållandet utgör en slående kontrast till vad man kan iakttaga i fråga om flertalet andra mätarfjärilar, som äro synnerligen lätt uppskrämda från sin viloplats.

Det synes mig sannolikt, att det ovan nämnda ej utgör ett individuellt fall, utan att artens hanar utbildat en vana att sålunda om dagen vila på torra löv. De torde därvid ej bekymra sig om ifall bladen i fråga kringkastas av vinden. Detta synes ej heller medföra några större risker för fjärlarna, särskilt som de (att döma av de av mig funna) synas välja sin viloplats på det genom torkningen krumma lövets konkava sida. — Genom sin färg och teckning är arten, åtminstone för ett mänskligt öga, svår att upptäcka på nämnda viloplats.

Zusammenfassung.

Der Verfasser stellt fest, dass das ♂ von *Erannis defoliaria* (Cl.) am Tage auf der konkaven Fläche von dürren, abgefallenen Blättern ruht. Dabei kümmert es den Falter weiter nicht, ob die Blätter vom Winde etwa hin und her weggeblasen werden. — In Folge dieser beschriebenen Ruhestellung und dieses Versteckes ist der Falter, wie auch durch seine kryptische Färbung und Zeichnung, wenigstens für unser Auge gut geschützt.